

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 85/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21 października 2022 roku sygn. akt II K 877/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>podniesiony przez prokuratora:</u></p> <p>zarzut obraży prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:</p> <p>- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na wybiórczej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

niekompleksowej
ocenie dowodów w
postaci:
porozumienia z
dnia 1 grudnia
2014 roku w
sprawie wzajemnych
relacji oraz ogólnych
zasad współpracy
pomiędzy (...)
SPÓŁKA Z
OGRANICZONĄ
ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ
a ORGANIZACJĄ
(...) w (...) SP.
Z O.O., jednolitego
tekstu Statutu (...),
po wprowadzeniu
zmian uchwalonych
przez XXVII
KRAJOWY ZJAZD
DELEGATÓW (...) w
dniach 8 - 9
października 2014
roku, jednolitego
tekstu Statutu (...),
po wprowadzeniu
zmian uchwalonych
przez XXVIII
KRAJOWY ZJAZD
DELEGATÓW (...) w
dniu 25
listopada 2016 roku,
wydruków
korespondencji
Przewodniczącego
Komisji Zakładowej
(...) SP. Z O.O. T.
J. z Kierownikiem D.
(...) w spółce (...),
protokołu roboczego
ze spotkania
przedstawicieli
pracodawcy z
przedstawicielami
związków
zawodowych z dnia
27 lutego 2015 roku,
wykazów członków
związku

zawodowego w
rozpatrywanym
czasookresie,
deklaracji
członkowskich,
oświadczeń
pracowników o
wystąpieniu ze
związku
zawodowego,
depozycji: T. S., A.
P., M. G. (1), analiz
kryminalnych,
wyjasnień T. J.,
a w konsekwencji
prowadzące do
uniewinnienia
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu,

- art. 366 § 1 k.p.k.
w zw. z art. 167 w
zw. z art. 201 k.p.k.
poprzez zaniechanie
przeprowadzenia z
urzędu dowodu z
opinii biegłego w
zakresie analizy
kryminalnej celem
rozstrzygnięcia
ponad wszelką
wątpliwość, braku
sposobności
wydania opinii
prowadzącej do
kategorycznych (nie
mającej
wariantowego
charakteru)
wniosków w
sytuacji, gdy
przewodniczący
kieruje rozprawą
i czuwa nad
jej prawidłowym
przebiegiem, bacząc
aby zostały
wyjaśnione

wszystkie istotne okoliczności sprawy,

- art. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodów z przesłuchania R. K., opinii biegłego w zakresie analizy pisma ręcznego celem ustalenia autentyczności podpisu R. K. na deklaracjach członkowskich do związku zawodowego w sytuacji, gdy przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy,

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, polegającego na niewłaściwej ocenie zgromadzonego w toku postępowania karnego materiału dowodowego i przyjęciu błędnego poglądu, iż zachowanie T. J. nie wypełniło znamion zarzucanego mu

czynu zabronionego,
podczas gdy
prawidłowe
wartościowanie
zarówno osobowych,
jak i nieosobowych
źródeł dowodowych
- w szczególności
porozumienia z
dnia 1 grudnia
2014 roku w
sprawie wzajemnych
relacji oraz ogólnych
zasad współpracy
pomiędzy (...)
SPÓŁKA Z
OGRANICZONĄ
ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ
a ORGANIZACJĄ
(...) w (...) SP.
Z O.O., jednolitego
tekstu Statutu (...),
po wprowadzeniu
zmian uchwalonych
przez XXVII
KRAJOWY ZJAZD
DELEGATÓW (...)
w dniach 8 - 9
października 2014
roku, jednolitego
tekstu Statutu (...),
po wprowadzeniu
zmian uchwalonych
przez XXVIII
KRAJOWY ZJAZD
DELEGATÓW (...)
w dniu 25
listopada 2016 roku,
wydruków
korespondencji
Przewodniczącego
Komisji Zakładowej
(...) SP. Z O.O. T.
J. z Kierownikiem D.
(...) w spółce (...),
protokołu roboczego
ze spotkania
przedstawicieli
pracodawcy z
przedstawicielami

związków
zawodowych z dnia
27 lutego 2015 roku,
wykazów członków
związku
zawodowego w
rozpatrywanym
czasookresie,
deklaracji
członkowskich,
oświadczeń
pracowników o
wystąpieniu ze
związku
zawodowego,
depozycji: T. S.,
A. P., M. G. (1),
analiz kryminalnych
- dają podstawę
do uznania, iż
oskarżony dopuścił
się zarzucanego mu
czynu:

podniesiony przez
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego (...) sp.
z o.o.:

zarzut obraży
przepisów
postępowania,
mogącej mieć wpływ
na treść orzeczenia,
a mianowicie art.
170 § 1 pkt. 2 i 5
k.p.k. w zw. z art. 167
k.p.k. w zw. z art. 366
§ 1 k.p.k. co nastąpiło
poprzez niezasadne
oddalenie przez sąd
pierwszej instancji
wniosku
oskarżyciela
posiłkowego o
przeprowadzenie
dowodów z zeznań
świadczków
wskazanych w

piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2022 roku na okoliczność złożenia przez ww. osoby rezygnacji z członkostwa w Organizacji (...) w (...) sp z o.o., daty i sposobu złożenia ww. rezygnacji i brak przeprowadzenia ww. dowodów, co z kolei doprowadziło do wydania wyroku w oparciu o niekompletny materiał dowodowy i bez wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy oraz błędnego ustalenia, że ww. osoby nie złożyły skutecznej rezygnacji z członkostwa w Organizacji (...) w (...) sp z o.o., a w konsekwencji że w każdym z miesięcy objętych aktem oskarżenia liczba członków związku zawodowego - pracowników spółki (...) sp z o.o. wynosiła co najmniej 152 osoby (z wyłączeniem sierpnia 2017 roku);

zarzut obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366

§ 1 k.p.k. co nastąpiło poprzez niezasadne oddalenie przez sąd pierwszej instancji wniosku oskarżyciela posiłkowego o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków wskazanych w piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2022 roku na okoliczność ustalenia czy i kiedy ww. osoby wypełniały i podpisywały deklaracje członkowskie dotyczące przystąpienia do Organizacji (...) w (...) sp z o.o., i brak przeprowadzenia ww. dowodów, co z kolei doprowadziło do wydania wyroku w oparciu o niekompletny materiał dowodowy i bez wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy oraz błędnego ustalenia, że ww. osoby podpisywały deklaracje członkowskie dotyczące przystąpienia do Organizacji (...) w (...) sp z o.o., a w konsekwencji że w każdym z miesięcy objętych aktem oskarżenia liczba członków związku zawodowego - pracowników spółki

(...) sp z o.o.
wnosiła co
najmniej 152 osoby
(z wyłączeniem
sierpnia 2017 roku);

zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku,
mogącego mieć
wpływ na treść
wyroku,
polegającego na
uznaniu, iż:

- sporządzane przez
pracowników
oświadczenia o
rezygnacji z
członkostwa w
związku
zawodowym, które
były przekazywane
związkowi
zawodowemu przez
pracodawcę nie
były skuteczne i
sprzeczne ze
statutem związku
zawodowego,

- liczba członków
związku
zawodowego -
pracowników spółki
(...) sp z o.o. w
każdym z miesięcy
objętych aktem
oskarżenia wynosiła
co najmniej 152
osoby ((z wyjątkiem
sierpnia 2017 roku),

- oskarżony nie miał
zamiaru
bezpośredniego
wprowadzenia
pracodawcy w błąd
i doprowadzenia

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

- oskarżony był obiektywnie przekonany, że liczba członków związku zawodowego, będących pracownikami spółki (...) sp z o.o. w każdym z miesięcy objętych aktem oskarżenia wynosiła co najmniej 152 osoby,

zarzut obraży prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 271 § 1 k.k., co polegało na błędnej wykładni ww. przepisu poprzez przyjęcie, iż wystawiane przez oskarżonego wnioski o udzielenie dni wolnych od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, które były przesłane prze oskarżonego do spółki (...) sp z o.o. nie stanowiły dokumentów w rozumieniu ww. przepisu, a zatem nie mogły być przedmiotem czynności wykonawczej opisanej w ww. przepisie

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty skarżących nie są zasadne. Sąd orzekający, zaprezentował słuszny pogląd, że zachowanie oskarżonego T. J. nie stanowi występku wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumencie z art. 271 § 1 k.k., uwzględnionego w kumulatywnej kwalifikacji zaproponowanej w akcie oskarżenia. Należy się z tym zgodzić, bowiem sporządzone przez oskarżonego (który może być uznany za podmiot tego przestępstwa, w szczególności za inną niż funkcjonariusz publiczny osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu) wiadomości mailowe przesyłane pocztą elektroniczną do D. (...) sp. z o.o. Zakład w R., nie zawierały w swojej treści poświadczenia, któremu przysługiwałaby</p>		

cecha zaufania publicznego, a w związku z nią domniemanie prawdziwości.

W generowanych przez siebie comiesięcznie pismach adresowanych do pracodawcy, tj do (...) sp. z o.o., ww. jako Przewodniczący zakładowej organizacji związkowej (...) zawierał informacje dotyczące aktualnej liczby członków przynależnych do tejże organizacji i jednocześnie wnioskował o przyznanie godzin związkowych należnych pracownikom pełniącym funkcje w zarządzie organizacji związkowej (a więc również jego osobie, nawet w przeważającej części z uwagi na zakres obowiązków wynikający z pełnionej funkcji Przewodniczącego). Niczego zatem nie poświadczał a jedynie oświadczał w imieniu zarządu organizacji związkowej (a więc w swoim i pozostałych trzech członków tego zarządu) i we własnej sprawie

tego zarządu (a więc przyznania jego członkom zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w trybie art. 31 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych i § 4 ust. 2 pkt. 1, 3, 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1996 roku w sprawie trybu udzielania urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy), a zatem nie wykazywał się aktywnością w cudzym interesie i na cudzą rzecz, której cecha zaufania publicznego by przysługiwała.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że nie można utożsamiać sporządzenia dokumentu z jego wystawieniem oraz że uprawnienie „innej osoby” do

wystawienia dokumentu winno stanowić uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego i nie może być utożsamiane z ogólną kompetencją do udziału w obrocie prawnym, nadto że dokument przez tę osobę wystawiony winien zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Nie wchodzi zatem w grę odpowiedzialność z art. 271 § 1 k.k., gdy osoba składa oświadczenie we własnym imieniu i we własnej sprawie (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2002 r., V KKN 323/99, OSNKW 2002, z. 9 -10, poz. 71; z dnia 11 lipca 2006 r., III KK 463/05; z dnia 30 sierpnia 2011 r., IV KK 190/11; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2008 r., II KK 68/08, OSNKW 2008, z. 10, poz. 84), jak miało to miejsce w rozważanym stanie faktycznym.

Sąd odwoławczy zgodził się zatem z poglądem sądu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie doszło do wyczerpania znamion art. 271 § 1 k.k., bowiem Przewodniczący Komisji Zakładowej (...) we wnioskach o przyznanie godzin związkowych oświadczał _____ w imieniu zarządu tej organizacji, że jego członkom należą się dni wolne od pracy dla realizacji celów i zadań statutowych organizacji związkowej, w określonej wysokości, odpowiadającej podawanej przez niego liczbie członków (choć liczba ta za każdym razem była niezgodna z rzeczywistym stanem rzeczy) a nie poświadczał we wnioskach nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Oświadczenie o spełnieniu warunków do przyznania zwolnienia z pracy członkom zarządu w określonej liczbie dni, dla prowadzenia działalności związkowej i

zapewnienia
prawidłowego
funkcjonowania
organizacji
związkowej, zawarte
we wnioskach,
stanowiło jedynie
środek do
popelnienia
ewentualnie innego
przestępstwa
(wyłudzenia
poświadczenia
nieprawdy czy też
wyłudzenia
świadczenia
pieniężnego w
postaci
wynagrodzenia), w
którym
uczestniczyłby, w
granicach jego
zamiaru.

Sporządzenie
nieprawdziwych
wniosków o
przyznanie godzin
związkowych,
mieściło się - jak
słusznie wywiódł sąd
pierwszej instancji
- w ramach
stosunku pracy i
służyło wyłącznie
wewnętrznym
potrzebom zakładu
pracy - określeniu
zakresu czasowego
w skali danego
miesiąca
(godzinowego)
zwolnienia
pracowników
pełniących
jednocześnie funkcje
związkowe, od
obowiązku
świadczenia pracy
na rzecz pracodawcy

w odniesieniu do tego, co wynikało z zawartych umów o pracę. Dokumenty te z uwagi na ich treść i znaczenie, wywoływały zatem wyłącznie skutki prawne w ramach stosunków pracy, jakie łączyły uprawnionych związkowców z pracodawcą, tj. (...) sp. z o.o., a w żadnej mierze nie wywoływały skutków poza zakładem pracy i nie dotyczyły sfery publicznej. Pozbawione były waloru publicznego, gdyż nie posiadały istotnego znaczenia na "zewnątrz", a jedynie wywoływały skutek w ramach stosunku pracy i tylko pomiędzy jego stronami (pracownikami będącymi związkowcami i pracodawcą). Przedmiotem czynności sprawczej występującej z art. 271 § 1 k.k., nie mogą być takie dokumenty, których treść i znaczenie prawne nie wykraczają poza zwykły zakres łączącego strony szeroko rozumianego stosunku cywilnoprawnego, w tym stosunku pracy.

Dlatego stwierdzić trzeba, że należycie, wyczerpująco i przekonująco wywiedziono w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, iż dokumenty objęte zarzutem aktu oskarżenia, nie spełniały warunków określonych wskazanym przepisem prawa karnego.

Zgodzić należy się także z sądem pierwszej instancji, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do nie budzącego wątpliwości ustalenia, że oskarżony T. J. zrealizował inkryminowanym mu zachowaniem znamiona przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Sąd ten stosując określoną przepisem art. 7 k.p.k. zasadę swobodnej oceny dowodów przeprowadził wszechstronną i szczegółową ich analizę, która nie wykazuje, wbrew twierdzeniom skarżących, błędów

natury faktycznej
czy logicznej oraz
jest zgodna ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego. W
realiach
dowodowych
przedmiotowej
sprawy prawidłowe
było poczynienie,
kontestowanego
przez skarżących,
ustalenia braku
podstaw do
przypisania ww.
działania z
zamiarem
bezpośrednim
kierunkowym
wprowadzenia w
błąd pracodawcy co
do liczby osób
przynależnych do
struktur
związkowych w
okresie od kwietnia
do grudnia 2017
roku, w
szczególności
poprzez
deklarowanie teźże
za każdym razem na
poziomie wyższym
niż 150, i aby
towarzyszył mu
cel doprowadzenia
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem spółki
prawa handlowego,
poprzez wypłatę
nienależnego
wynagrodzenia za
czas
niewykonywanej
pracy, w którym
realizowane były
przez członków
zarządu zadania

statutowe organizacji związkowej. Charakter wyłącznie polemiczny ma przywołana przez skarżących argumentacja jakoby oskarżony świadomie zawyżał liczbę członków związku zawodowego wiedząc, że jest ona niższa niż 150 i czynił tak w celu uzyskania nienależnych dni wolnych od pracy dla przedstawicieli organizacji związkowej z zachowaniem przez nich również nienależnego prawa do wynagrodzenia (korzyści majątkowej) za ten okres niewykonywanej pracy na rzecz pracodawcy.

Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych.

Ustawa wymaga aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując

działanie musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć tego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstw.

Przypisując zatem sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (L. Gardocki, Prawo Karne, Warszawa 2002, s.306).

Przekładając powyższe poglądy na realia niniejszej sprawy należy stwierdzić, że sąd rejonowy należycie wykazał brak po stronie oskarżonego T. J. zamiaru bezpośredniego wprowadzenia w błąd pracodawcy, skutkujący niekorzystnym rozporządzeniem przez niego mieniem. Trafnie bowiem wywiódł, że oskarżony (jak i pozostali członkowie zarządu organizacji związkowej uczestniczący w procesie ustalania liczby związkowców w poszczególnych miesiącach objętych zarzutem skargi publicznej) swoje przekonanie co do przynależności związkowej osób objętych generowanymi informacjami przekazywanymi pracodawcy pocztą elektroniczną, opierał na racjonalnych i

rozsądnych podstawach. Ustalając liczbę członków w poszczególnych przedziałach czasowych nie uwzględniał bowiem oświadczeń woli członków związku zawodowego dotyczących wystąpienia ze związku, składanych przez takie osoby u pracodawcy. Kształtował swoje wewnętrzne przeświadczenie co do braku skuteczności prawnej takowych rezygnacji z członkostwa, na przepisach wewnątrzwiązkowych - § 9 ust. 2 i § 13 ust. 1 i 2 statutu (...), wydanej przez zewnętrzny podmiot opinii prawnej z dnia 17 sierpnia 2016 roku oraz uchwale nr 12 z dnia 24 lipca 2016 roku podjętej przez Komisję Zakładową (...) "(...)."

Mając na uwadze literalną treść wskazanych powyżej przepisów statutowych stwierdzić trzeba, iż ww. był uprawniony do dokonania interpretacji tychże regulacji prawnych w taki sposób

jak to uczynił, a mianowicie prawidłowo rozumował, że skoro kandydat na członka składa deklarację członkowską do komisji zakładowej, która podejmowaną uchwałą przyjmuje go w poczet członków organizacji zakładowej, to również wystąpienie członka ze związku w formie pisemnego oświadczenia woli skierowanego do właściwej komisji zakładowej, powinno być zaadresowane do tej komisji i do niej złożone, a nie do pracodawcy. Takie jego rozumowanie znajdowało wsparcie w zasięgniętej ekspertyzie prawnej radcy prawnego R. H. (1) prezentującego pogląd, że owe wypowiedzenia składane nie we władzach związku lecz u pracodawcy dotknięte były licznymi wadami formalnymi, gdyż nie wskazywały adresata do którego były kierowane i nie wskazywały pełnej nazwy organizacji, do której dany członek przynależał (budziły szereg wątpliwości

interpretacyjnych,
gdyż nie sposób
było nawet określić
czy pismo było
skierowane do
pracodawcy oraz z
członkostwa której
organizacji
związkowej
funkcjonującej w
(...) sp. z o.o.
pracownik
rezygnował). Przed
wszystkim autor
opinii stał na
stanowisku, że
skuteczne przyjęcie
rezygnacji następuje
dopiero z chwilą
faktycznego
otrzymania tejże
przez Komisję
Zakładową (...) "
(...)". Tymczasem
do tej ostatniej,
sporne rezygnacje z
członkostwa
docierały w formie
elektronicznej i
przybierały postać
skanów
przesyłanych przez
pracowników D. (...)
sp. z o.o, a więc
nie były to oryginały
pism opatrzonych
własnoręcznym
podpisem ich
autorów. Depozycje
świadków A. P. i T.
S. jakoby oryginały
wypowiedzeń były
wrzucane do
skrzynki na
korespondencję
należącej do
organizacji
związkowej, nie
stanowi
wystarczającego

wsparcia do
przyjęcia zasadności
twierdzeń
skarżących, że
oskarżony pisma te
otrzymał. On sam
tego nie potwierdził,
a zważyć trzeba
że dostęp do
tego miejsca oprócz
niego mieli też
inni członkowie
zarządu. Natomiast
przedstawiciele
pracodawcy nie
zadbali o stosowne
potwierdzenie
dokonania
przekazania przez
nich tych
dokumentów
organizacji
związkowej, jak
również o stosowne
potwierdzenie ich
odbioru przez
przedstawicieli
związku, pomimo
ich istotności z
punktu widzenia
interesów obu stron
sporu (członków
zarządu i (...) sp. z
o.o.).

Natomiast
podejmując w dniu
24 lipca 2016
roku uchwałę w
przedmiocie
składania przez
pracownika
pisemnej rezygnacji
z przynależności do
organizacji
zakładowej (...)
"(...)." Komisja
Zakładowa (...)
" (...) sp. z o.o
ustaliła, że jedyną

prawidłową formą złożenia rezygnacji (wystąpienia) z przynależności do tejże, jest forma pisemnego oświadczenia woli kierowana (składana) przez zainteresowanego bezpośrednio do rąk członków Komisji Zakładowej (...) sp. z o.o. bądź w drodze korespondencji wysłanej pocztą na adres organizacji, listem poleconym za potwierdzeniem odbioru przez adresata.

Dopuszczała także przesłanie pocztą elektroniczną informacji o rezygnacji zawierającej skan pisma, wyraźnie zaznaczając charakter informacyjny takiego sposobu postąpienia, nie stanowiącego podstaw do skreślenia takiej osoby z listy członków organizacji.

Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zatem rozsądne powody, przy których nie było dostatecznych

podstaw do
przyjęcia, że przy
podejmowaniu
inkryminowanych
zachowań
oskarżonemu
towarzyszyła
świadomość
(rozeznanie i
wiedza), że
deklarowana
pracodawcy liczba
osób przynależnych
do zakładowej
organizacji
związkowej jest
nieprawdziwa, a
przede wszystkim co
do tego, że jest niższa
niż 150. Nawet
gdyby założyć, że
przyjmowany przez
oskarżonego sposób
interpretacji
przepisów
wewnątrzzwiązkowych
był nieprawidłowy
czy też sprzeczny
z przepisami prawa
cywilnego co do
uznania oświadczeń
woli za skuteczne i
określania momentu
z którym
skuteczność tą
należało wiązać, to
i tak nie byłoby
to wystarczające
dla przypisania
mu działania z
zamiarem
oszukańczym. Błąd
co do wykładni i
stosowania prawa,
nawet
nieusprawiedliwiony
nie byłby tożsamy z
umyślnym,
zabarwionym
kierunkowością,

zamiarem
wytworzenia u
pokrzywdzonej
osoby
przeświadczenia o
określonych faktach
czy okolicznościach,
pomimo
towarzyszącej
świadomości o ich
sprzeczności z
obiektywną
rzeczywistością. W
realiach
dowodowych
przedmiotowej
sprawy nie mamy
przecież do
czynienia z
niezastosowaniem
się przez
oskarżonego do
jasnych, nie
budzących
wątpliwości
interpretacyjnych
norm prawnych,
które nie mogłyby
być tłumaczone
błędnymi zabiegami
interpretacyjnymi,
gdy ich przejrzystość
i bezsporność nie
dopuszczałyby
możliwości
odmiennej wykładni
przepisów nawet dla
osób nie będących
prawnikami.

Sąd pierwszej
instancji w należyty
sposób rozważył
zatem zarówno ten
aspekt zachowania
oskarżonego, który
wiązał się z
jego świadomością
co do prawnej
nieskuteczności

wypowiedzeń
członkostwa w
związku składanych
przez pracowników
u pracodawcy, jak
i ten dotyczący
dokładnego
wskazania liczby
związkowców w
każdym miesiącu
objętym
czasookresem
zarzutu aktu
oskarżenia.
Zasadnie wywiódł,
że niesporne
ustalenie tej liczby
nie było zabiegiem
łatwym i mogło być
obarczone
marginesem
niezamierzonego
(niecelowego)
błędu, którego
podłoża można było
doszukiwać się
zarówno w dynamice
zmian kadrowych
w zakładzie pracy
obejmujących osoby
deklarujące wolę
wstąpienia lub
wystąpienia ze
związku, jak i
w braku należytej
staranności i
skrupulatności po
stronie oskarżonego
i pozostałych
członków zarządu,
zajmujących się
weryfikacją rejestru
członków
organizacji
zakładowej na
swoich zmianach
pracowniczych i
w poszczególnych
działach
organizacyjnych

przedsiębiorstwa.
Opinia biegłego
analityka
kryminalistyki R.
H. (2), na której
oparł się sąd
orzekający wykazała,
że liczba aktywnych
zawodowo członków
związku była wyższa
niż podana
ośmiokrotnie przez
oskarżonego liczba
152 i wynosiła od 153
do 158, a w jednym
miesiącu - sierpniu
2017 roku była
niższa o dwie osoby
- wyniosła 150.
Oznacza to zatem,
że oskarżony w
pismach
kierowanych do
pracodawcy nie
podał stanu
rejestrowego
członków związku
w sposób zgodny
z rzeczywistością. I
choć przedstawił te
okoliczności
pracodawcy w
sposób obiektywnie
nieprawdziwy, to
sąd merytoryczny
zasadnie nie
potraktował tego
postąpienia jako
działania w zamiarze
wyłudzenia
świadczeń od
pracodawcy,
dopatrując się po
jego stronie
niedbałości w
liczeniu deklaracji
członkowskich lub
pomyłki w tychże
wyliczeniach,
mogących świadczyć

co najwyżej o
zamiarze
ewentualnym, nie
pozwalającym na
przypisanie mu
odpowiedzialności
za zarzucane
przestępstwo
oszustwa. Brak
zamiaru
doprowadzenia
pracodawcy do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, sąd ten
wytłumaczył
logicznie faktem, że
oskarżony uśredniał
liczbę związkowców
"w dół " a nie
" w górę ", czyli
zaniżył ją. Działał
zatem na niekorzyść
organizacji
związkowej, a nie na
niekorzyść
pracodawcy, bo
precyzyjne
wyliczenia
pozwalałyby na
domaganie się za
okres objęty
zarzutem skargi
publicznej,
dodatkowych 27
godzin
związkowych, na
których de facto
zaoszczędził
pracodawca.

Brak jest również
podstaw do
przyjęcia, że sąd
pierwszej instancji
dopuścił się
naruszenia prawa
procesowego w
zakresie
nieuwzględnienia

wniosku o
dopuszczenie
dowodu z zeznań
świadków
wskazanych w
piśmie procesowym
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego z dnia
20 lipca 2022 roku
(karta 1130 - 1136)
na okoliczność
wypełniania i
podpisywania
deklaracji
członkowskich
dotyczących
przystąpienia do
zakładowej
organizacji
związkowej, jak
i na okoliczność
daty i sposobu
złożenia rezygnacji
z członkostwa. Ta
inicjatywa
dowodowa została
oceniona przez ten
sąd przez pryzmat
przesłanek z art. 170
§ 1 pkt. 2 i 5 k.p.k.,
a przeprowadzona
przezeń analiza
doprowadziła do
zasadnego
przeświadczenia co
do braku potrzeby
przeprowadzania
dowodów z tych
osobowych źródeł,
gdyż kwestia
członkostwa
wskazanych
świadków w związku
zawodowym i
skuteczności
wypowiadania tego
członkostwa,
stanowiła
zagadnienie natury

prawnej,
podlegające
kompetencji sądu
orzekającego.
Zdaniem sądu
odwoławczego,
przeprowadzanie
postępowania
dowodowego w
zakresie
przesłuchania
wnioskowanych
przez oskarżyciela
posiłkowego
świadków,
zmierającego do
obiektywnego
ustalenia liczby
związkowców w
poszczególnych
miesiącach 2017
roku, niczego nie
zmieniłoby w kwestii
stwierzonego po
stronie oskarżonego
braku świadomego
kierunkowego
działania
przybierającego
postać oszukańczych
zabiegów. Gdyby
nawet dodatkowe
dowody
doprowadziły do
ustalenia niższej
liczby członków
związku
zawodowego niż
liczba 150 w
okresie zarzucanym
aktem oskarżenia,
to i tak nie
byłoby pewności dla
potraktowania tego
rodzaju zachowań
oskarżonego jako
intencjonalnych
zabiegów
oszukańczych w
rozumieniu art.

286 § 1 k.k.
Nawet zakładając,
że zawyżenie liczby
związkowców ponad
liczbę 150 było
następstwem
świadomego,
wadliwego
uwzględnienia w
niej osoby, która
takiego statusu nie
posiadała, to
zważywszy na
eksponowany w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
wieloosobowy krąg
członków zarządu
uczestniczących w
ustalaniu tej liczby,
nie byłoby
uchwytnego a
zarazem pewnego
dowodu do
przyjęcia, że
uchylenie takie
wiązało się z
działaniem właśnie
oskarżonego, a nie
innej osoby ze
składu zarządu,
względnie że
oskarżony był
świadomy tej
nieprawidłowości.

Nie został również
naruszony art. 9 §
1 k.p.k. dotyczący
działania organów
procesowych z
urzędu i zaniechania
przez to
przesłuchania
świadka R. K.
i przeprowadzenia
dowodu z opinii
grafologicznej
dotyczącej

autentyczności jego podpisu na deklaracji członkowskiej. Sąd rejonowy nie miał obowiązku przeprowadzić dowodów niezgłoszonych przez strony. Nadto podnoszona przez prokuratora obraza art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. nie może sprowadzać się do wymagania przez stronę, aby Przewodniczący na rozprawie podejmował czynności za daną stronę, która ma przecież prawo do składania wniosków dowodowych. Art. 427 § 3a k.p.k. dotyczy możliwości podnoszenia w środku odwoławczym zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu, kiedy okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia popełnienia czynu zabronionego i jego charakteru – ale nie zawiera żadnego nakazu ani zakazu skierowanego do organu sądowego. Zważyć trzeba, że prokurator nie zarzucił oskarżonemu T. J.

podrobienia podpisu R. K., a zatem przesłuchanie osoby tego ostatniego i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w zakresie analizy pisma ręcznego, celem ustalenia autentyczności jego podpisu na deklaracji członkowskiej, uznać należy jako bezprzedmiotowe. Nie jawi się jako celowe badanie autentyczności podpisu R. K., czy też podpisów innych pracowników na poszczególnych deklaracjach członkowskich, skoro nie ma podstaw do wnioskowania, że oskarżony ich ewentualnej nieautentyczności był świadomy.

Niezrozumiałym jest także zarzut prokuratora dotyczący zaniechania przeprowadzenia przez sąd rejonowy z urzędu uzupełniającej opinii biegłego w zakresie analizy kryminalnej w celu rozstrzygnięcia ponad wszelką wątpliwość braku sposobności wydania opinii

prowadzącej do
kategorycznych
wniosków.

Wariantowy
charakter tej opinii
wynikał przecież z
braku kompetencji
biegłego do
rozstrzygania
zagadnienia
prawnego, jakim
była ocena
skuteczności
prawnej rezygnacji
z członkostwa w
związku
zawodowym,
złożonej przez
pracownika u
pracodawcy (wbrew
regulacji
statutowej). Dlatego
zarzut naruszenia
art. 201 k.p.k. jest
chybiony.

Odwoływanie się
z kolei przez
prokuratora do
depozycji świadka
M. G. (2) w kwestii
jego postępowania
w związku z
wypowiedzeniem
członkostwa, nie
ma znaczenia dla
rozstrzygnięcia
przedmiotowej
sprawy, gdyż ww.
zwoleń się z pracy 23
stycznia 2017 roku i
nie był uwzględniany
w opiniowaniu przez
biegłego analytika
kryminalistyki.

Zauważyć natomiast
trzeba, że spośród 21
osób wskazanych w
piśmie procesowym

<p>pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z dnia 20 lipca 2022 roku (karta 1130 - 1136) trzy osoby: A. Z., M. H. i D. K., zostały potraktowane przez opiniującego jako aktywni członkowie związku zawodowego. Jak wynika z akt sprawy związkowej II K 9/19 Sądu Rejonowego w Radomsku, ich pisemne oświadczenia nie wywołały skutków prawnych, gdyż pierwsza z wymienionych umieściła pismo w skrzynce związkowej na korespondencję bez potwierdzenia jego odbioru przez adresata (dopiero w terminie późniejszym, tj w 2019 lub 2020 roku złożenie powtórnej rezygnacji pozbawiło ją członkostwa), a kolejne dwie osoby złożyły swoje wypowiedzenia członkostwa u pracodawcy, a nie w związku zawodowym, jak przewidywał statut (...) "(...).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek prokuratora i pełnomocnika</p>	<p># zasadny</p>		

oskarżyciela posiłkowego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wnioski skarżących o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania są niezasadne, z przyczyn wskazanych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżonego T. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok jest słuszny, a zarzuty skarżących okazały się chybione.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Z powodu nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego Sąd odwoławczy zasądził od oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. kwotę 60 złotych opłaty za postępowanie odwoławcze i kwotę 10 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 636 § 1 i 2 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 13 ust. 2 ustawy	

	z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz.1026 z późniejszymi zmianami).	
3.	Kosztami postępowania odwoławczego w części dotyczącej nieuwzględnionej apelacji prokuratora, został obciążony Skarb Państwa, stosownie do treści art. 636 § 1 i 2 k.p.k.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżonego T. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżonego T. J. od

ustalenie, którego dotyczy apelacja	popelnienia zarzucanego mu czynu		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana